

שירים אילה בן לולו

רונית

רונית (שם בדוי), נצרת גומי עירונית,
מאתים שבעים מעלות על כל הצירים.
מסוככת צנאר
מותחת ציצי.

כמו מטבע יש לה שני צדדים:
עץ – עינים של ילדה.
פלי – פי טבעת.

והוא נוהם, נועץ ניבים בערף, בצנאר,
מטלטל מצד לצד בכה של סמרטוטים.
היא משתדלת להיות טובה
לעשות לו הצגה
נעלמת כמו הודיני
לשוא.

שפתים, כוס,
לשון, פטמה –
גדמי תשוקה מתגולגלים
במגרש החניה.

מקץ

מקץ שנה למותו של אבא
התכנסנו בביתה של אמא.
אנחנו יושבים ברגלים משכלות
על הספה דמוית העור,
מעבירים יחדו את לשונותינו
על המקום הריק.

איך היית צולף בחגורת זנבה,
קורע את הטרף.
טעם הבן מתערבב בפיד בטעם הדם.
טעם הבת נמסך אל בשרך.

סתו, עץ בחלון עומד בעירמו.
בויטרינת המזנון דולקים גרות של זכרון
ושבע אנטילופות תומות וטובות מראה
טובלות רקיקיגון בספל תה.

"אל תעשה לי את זה,
אני לא גרועה עד כדי כך
שתמחק אותי
כאלו אינני"
(דליה רביקוביץ)

.1

קר. אני מטה את אזני החולה
לרחש נשימות הגלים.
קולה, דק ונשי, אינו מפלס דרך
האזיר המר.

.2

היום בבקר לא הצלחתי לנשם.
מעין פקעת חם שלוחצת בגרון.
אני משליכה
כדור קטיפה כחל לשמי הערבה ומחכה.

.3

בעל כרחי, כמו תמיד, אני חייבת להמציא
נוף דרמטי ופראי:
תלי בדיות, מדרון תלול, מצוק נשא –
מערכת הגברה לרגש שנתן במשורה.

אחוז בפיו של כלב הקויוט,
יתגלגל קולך בגיאות –
כלב נאמן נופל על צנארי,
מפיל אותי לאדמה השוממה.

.4

מזה כמה ימים אתה שותק.
כלב הקויוט מתמהמה,

אני רואה אותו אי שם
חופר באישוני ציד.

הוא מתנשף –
הכל פיו החם עולה מהבור
כשיר קינה בלילה העצום.

.5

פרותו האדירה נושכת,
הוא חוזר.
לבי הולם,
אני לוחשת באזנו מלים טובות.
הוא מיבב,
שומט לתוך העשב הגבוה
עצם לבנה.

והיא סדוקה לכל ארבה,
עודנה רטבה
מרקה של החיה.

.6

מתוך הקבר הפתוח,
בין הלסתות,
כלב הקויוט נושא אלי אחת אחת
את עצמותיך כלן,
עד האחרונה.

.7

אני מבטיחה להפסיק לאהב אותך כל-כך

מתוך "טעם הבת", ספר שירים העתיד לצאת בקרוב בהוצאת אפיק